

- Gläubiger Umgang mit der Welt*. Die Segnungen der Kirche, Hrsg. Jakob Baumgartner, Einsiedeln-Zürich, Freiburg—Wien, 1976.
- M. Sodi, *Benedizione*, w: *Nuovo dizionario di liturgia*, opr. D. Sartore—A. M. Triacca, ed. 3, Milano 1988, 157—175.
- G. Lukken, *Was bedeutet „benedicere“?*, „Liturgisches Jahrbuch“ 27: 1977, s. 5—27.
- I Sacramentali e le Benedizioni*, pr. zb. pod red. A. J. Chupungco, Anamnesis 7, Roma 1990, s. 157—166

S P R A W O Z D A N I A

Ks. Józef Wacław Boguniowski SDS

MIĘDZYNARODOWA SESJA NAUKOWA WYKŁADOWCÓW LITURGIKI W BRIXEN (1992)

W uroczym zabytkowym mieście biskupim w Brixen (Bressanone) w południowym Tyrolu, w dniach od 21 do 25 września 1992 r., odbyła się kolejna sesja naukowa wykładowców katolickiej liturgiki obszaru języka niemieckiego (AKL — Arbeitsgemeinschaft Katolischer Liturgiedozenten im deutschen Sprachgebiet). Sesję zorganizowali wykładowcy liturgiki z wyższych uczelni w Austrii. Zostali na nią zaproszeni także wykładowcy liturgiki spoza obszaru języka niemieckiego: z Czech, Słowacji, z byłej Jugosławii, z Litwy, Polski, Węgier i Włoch. Polskę reprezentował jedynie delegat Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie. Sesja naukowa, która odbywała się w Kardinal-Nikolaus Cusanus — Akademie, koncentrowała się wokół hasła: „Bewegung braucht Beweger” (Ruch potrzebuje poruszyciela).

Referat inauguracyjny *Teraźniejszość wywodząca się ze źródła*. (*Refleksje nad aktualnością teologii misteryjnej Odo Casela*) wygłosił o. prof. Arno Schilson z Moguncji. O. prof. Angelus Häussling OSB z opactwa Maria Laach starał się udokumentować tezę, według której życie religijne i studia teologiczne na przełomie XIX i XX wieku były wymownym bodźcem do sformułowania teologii misteryjnej. Prof. Teresa Berger z Durham (USA) — Münster (D) w referacie pt. *Ruch liturgiczny — ruchem kobiet*, nawiązała do działalności O. Casela, R. Guardiniego i P. Parscha, z którą związany był dość liczny udział kobiet w apostołacie liturgicznym. W pozostałych referatach przypomniano innych pionierów odnowy liturgicznej z obszaru języka niemieckiego w okresie przedsoborowym, jak Theo Gunkela z Lipska (referat wygłosił dypl. teol. Andreas Poschmann z Münster); Josefa Andreasa Jungmanna (referat dra Rudolfa Pacika z Innsbrucka); Heiniricha von Meuresa (referat dyrektora Instytutu Liturgicznego w Trewirze prof. Andreasa Heinza); Piusa Parscha (referat dra Norberta Höslingera z Klosterneuburg); Johannes Pinska (referat dra Eberharda Amona z Tybingi) oraz

Josefa Thomé (referat prof. Alberta Gerhards z Bonn). Opracowanie, pt. *Rozwój prawa liturgicznego od ukazania się Konstytucji o świętej Liturgii*, prof. Franza Nikolascha z Salzburga, przyczynił się do ożywionej i długiej dyskusji. Prof. Herbert Muck z Wiednia przedstawił wpływ teologii liturgii Jungmanna na strukturę i funkcyjność architektury kościoła i wnętrza sakralnego, a prof. Hans-Christoph Schmidt-Lauber z Wiednia z punktu widzenia teologa Kościoła ewangelickiego naświetlił aspekt ekumeniczny ruchu odnowy liturgicznej. Powyższa sesja naukowa nie tylko przypomniła niektórych wielkich inicjatorów odnowy liturgicznej w XX wieku, lecz dała nowe bodźce do konsekwentnego kontynuowania wcielania w życie uchwał Soboru Watykańskiego II.

Kraków

KS. JÓZEF WAŁAW BOGUNIOWSKI SDS

W S P O M N I E N I A

Ks. Tadeusz Matras

**ŚP. KS. BP TADEUSZ STANISŁAW SZWAGRZYK
(1923–1992)**

Urodził się 14 listopada 1923 r. w Lgocie Wielkiej k. Miechowa w rodzinie Piotra i Anny z d. Słomka. Pochodził z ludu wiejskiego toteż praca na roli nie była mu obca. Dom zabiegał o atmosferę głębokiego życia religijnego i patriotycznego. Wychowywał w duchu odpowiedzialności i pracowitości.

Szkołę podstawową ukończył w Szreniawie (1937), zaś średnią typu humanistycznego w Miechowie przerwała okupacja niemiecka. Kończył ją na tajnych kompletach, głównie w Miechowie, składając w 1945 r. egzamin dojrzałości w miechowskim gimnazjum i liceum im. T. Kościuszki.

Przynależność do harcerstwa w szkole podstawowej i średniej oraz patriotyzm domu przygotowały młodego Tadeusza do uczestnictwa w działalności Armii Krajowej w latach okupacji. Jako łącznik spełniał sumiennie obowiązki, kilkakrotnie narażony na utratę życia.

17 lutego 1945 r. wstąpił do Częstochowskiego Seminarium Duchownego w Krakowie. Studia filozoficzno-teologiczne ukończył na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w 1949 r. Praktykę duszpasterską przed święceniami odbył w parafii Działoszyn. Święcenia kapłańskie przyjął z rąk biskupa T. Kubiny w katedrze częstochowskiej 5 czerwca 1949 r. Po święceniach pracował jako wikariusz w parafii Krzepice w latach 1949–1954. Uczył w miejscowych szkołach podstawowych oraz liceum ogólnokształcącym. Prowadził gorliwą działalność wśród ministrantów, wychowując ich do ofiarnego życia dla Kościoła i Ojczyzny, a u niektórych budząc i pielęgnując powołanie do kapłaństwa i zakonów. W 1954 r. został mianowany notariuszem w Kurii Diecezjalnej a zarazem wikariuszem parafii św. Barbary w Częstochowie.